

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Baltās rases nedziedātie varoņi

3. daļa

Viljams Dūdlijs Pellijs (William Dudley Pelley)

Džordžs Orvels savā praviētiskajā romānā "1984" paredzēja, par kādu sabiedrību strauji kļūst Amerika. Tā "nākotnes" laika moto bija: "Kas kontrolē tagadni, kontrolē pagātņi, kas kontrolē pagātņi, kontrolē nākotni." Daļu no šīs prāta kontroles palīdzēja īstenot Atmiņas caurums. Tā bija sadedzināšanas krāsns, kurā tika iemesta jebkura informācija par pagātņi, kas tika uzskatīta par kaitējošu Lielā Brāļa sistēmai. Lai parādītu, cik ļoti mūsu valsts ebreju kontrolētais establišments līdzinās 1984. gada notikumiem, mēs iepazīstinām ar Viljama Dūdlija Pellijs stāstu.

Lai gan viņš bija masu kustības līderis, kas 30. gadu desmitgadē ieņēma ievērojamu vietu avīžu virsrakstos, šodien viņa vārds ir pilnīgi nezināms, izņemot nedaudzus pētniekus. Izņemot retas, īslaicīgas atsauces uz viņu dažās depresijas laikmeta vēsturēs, nav grāmatu par viņa dramatisko dzīvi; nav pat avīžu vai žurnālu rakstu. Viņa fotogrāfija nav atrodama ārpus *Jaunās kārtības* lappusēm, tāpat kā nav atrodamas fotogrāfijas ar desmitiem tūkstošu viņa sekotāju, lai gan gan gan viņa tēls, gan viņu tēli dominēja tā laika kinohronikās un publikācijās. Viņa runas nav atrodamas, lai gan tās dzirdēja miljoniem cilvēku, dažkārt valsts

mēroga radio pārraidēs. Viņš piesaistīja tādu leģendāru varoņu kā Čārlza Lindberga draudzību un tādu leģendāru neliešu kā Franklina Rūzvelta naidu. Sinklērs Lūiss uzrakstīja pilnmetrāžas romānu *Tas nevar notikt šeit, kas* balstīts uz viņa dzīvi. Līdzās Teodora Dreizera, H. L. Menkena, F. Skota Ficdžeralda un citu 20. gadsimta 20. gadu slavenību darbiem viņa grāmatas nonāca koledžu mācību programmās kā modernās amerikāņu literatūras avangards. Tomēr šodien nevienā koledžas kursā par lielajām grāmatām nav iekļauts neviens no viņa darbiem. Viņš bija viens no nozīmīgākajiem klusā kino veidotājiem, tādu klasisku ekranizējumu kā *Notredamas lepnums* autors. Neraugoties uz viņa nenoliedzamo ietekmi uz savu laiku, viņa vārds ir pilnībā izdzēsts no mūsdienu vēstures, viņa grāmatas (kas ir sliktāk nekā aizliegtas vai sadedzinātas) nav izdotas, viņa politiskie sasniegumi ir aizgājuši aizmirstībā.

Mēģinot izpētīt materiālu šim rakstam, pēc mēnešiem ilgas izmeklēšanas uzzināju, ka viņa vienīgā biogrāfija ir tapusi pirms astoņpadsmit gadiem, un tā ir neskaidra universitātes diplomdarbs, ko sarakstījis kāds naidīgs aspirants. Daži izkaisīti papildu datu fragmenti tika iegūti no paša Pellija izplūdušo publikāciju kserokopijām, izmantojot putekļainus bibliotēku arhīvus. Viss par viņu ir iemests īstā Atmiņu caurumā, kas savā iznīcināšanā ir ne mazāk pamatīgs, bet daudz reālāks par Orvela modeli. Ebreju Lielais Brālis, kas izdzēš visu informāciju par Viljamu Dūdliju Pelliju, ir tas pats pagātnes kontrolieris, kurš rūpējas, lai būtu daudz mācību grāmatu un pseidodokumentālo filmu televīzijai un kino, kurās cildina Mārtaņa Lutera Kinga juniora vai Malkolma X "diženumu". Ko Pellijs varēja izdarīt, kas tik ļoti skāra košera sistēmas sirdi, ka aizdedzināja tik pilnīgus centienus izdzēst no amerikāņu apziņas visas ziņas par viņa eksistenci?

Šausmas Krievijā

Viljams Dūdlijs Pellijs dzimis 1890. gada 12. martā Linnā, Masačūsetsas štatā, galējā nabadzībā. Vienīgais, ko viņš atcerējās no savas bērnības, bija tas, ka viņš bija "mūžīgi izsalcis un drūmi ģērbies". Atšķirībā no melnādaino neveiklības apoloģētiem, grūtības neatturēja jauno Viljamu no tā, lai viņš kaut ko izdarītu savā dzīvē. Viņam nabadzība nebija attaisnojums slinkumam un neveiksmēm, bet gan katalizators, kas veicināja labklājību. Vēl agrā pusaudža vecumā viņš atrada zemo darbu audumu fabrikā, kur viņš strādāja garas, garlaicīgas stundas par ļoti mazu samaksu. Taču viņš taupīja savus centus un izglītojās, pie katras izdevības lasot. Lasīšana bija viņa vienīgā aizraušanās un glābiņš no pusaudža gados piedzīvotā smagā darba un materiālās nabadzības. Viņš īpaši mīlēja klasiskos amerikāņu au-

torus - Fo, Emersonu, O'Henriju u. c. - un sapņoja kļūt par rakstnieku. Astotajā kursā viņš jau bija ieguvis augstāku izglītību nekā lielākā daļa koledžas absolventu un sāka īstenot savu sapni, kad viņu pieņēma darbā par Springfildas laikraksta *Homestead* jaunāko reportieri. Lai gan viņa ienākumi diez vai bija labāki par algu audu fabrikā, viņš 1911. gadā apprecējās un nākamajā gadā tika iepriecināts ar meitiņu. Tomēr viņa nomira ap savu trešo dzimšanas dienu. Neraugoties uz "šausmīgajām bēdām" vai tieši to dēļ, viņš strādāja savā amatā vairāk nekā jebkad agrāk, viņa kā reportiera ar neparastām aprakstošām spējām reputācija auga, un pirmo reizi mūžā viņš bija finansiāli nodrošināts. Turpmākajos gados viņa publicistiskos rakstus tādos visā valstī pazīstamos žurnālos kā *Red Book*, *Colliers* un *The Saturday Evening Post* apbrīvoja miljoniem lasītāju.

Pirmā pasaules kara beigās Pellija prestižs bija tik augsts, ka izdevējs pasūtīja viņu kā ārzemju korespondentu darbam Austrumeiropā. Ar dāsnu izdevumu kontu un diplomātisko rangu "konsulārais kurjers", ko viņam piešķīra Amerikas Savienoto Valstu valdība, viņš 1918. gada sākumā devās uz Krieviju. Viņam šis uzdevums bija jautrs piedzīvojums, labi apmaksāts izklaidējošs pasākums un iespēja atvaļināties aizjūras zemēs. Izrādījās, ka tas bija kas daudz vairāk. Līdz liktenīgajam braucienam Pellijs bija laimīgs, topošs rakstnieks bez īstas pārliecības. Kā viņš atcerējās pēc vairākiem gadiem, šī pieredze pārvērtā viņu "no nenopietna rakstnieka par drūmu krustnezi".

Divu gadu laikā viņš ar vilcienu un zirgu mugurā nobrauca 8000 jūdžu cauri Sibīrijai, Ukrainai, pāri Centrālās Krievijas stepēm, Tālajos Austrumos un caur Āziju līdz Japānai. Visos šajos plašajos ceļojumos viņš bija personisks komunistiskās revolūcijas liecinieks. Viņš redzēja pie šķūņa durvīm piespraustas zemnieku sievietes un skolas klasi, kurā skolotājs un visi skolēni bija sadurti līdz nāvei un viņu smadzenes izsmidzinātas uz tāfeles. Tur bija veseli ciemi, kuros slepkavības bija iznīcinājušas iedzīvotājus, un liķi šūpojās no visiem apgaismes stabiem un aizdambēja tuvējās upītes. Šie upuri reti kad bija militārpersonas vai politiski saistīti cilvēki. Tie bija vienkārši cilvēki, galvenokārt zemnieki un rūpnīcu strādnieki. Šādi šausminoši skati, kas bija vērojami visur, kur vien sarkanie šķērsoja ceļu, gandrīz izkropļoja viņa prātu. Taču tie bija tik ierasta parādība, ka viņš pamazām pierada pie asins jūras, caur kuru viņš ik dienu pārvietojās.

Viņš no pirmavota uzzināja, ka komunisms nav ideoloģija, tā ir vienkārši ebreju vadītu visļauņāko noziedznieku organizācija, lai iznīcinātu pagānu sabiedrību. Tā nebija nekāda spekulācija. Praktiski visi viņa iepazītie komisāri (dažus no viņiem viņš intervēja) bija ebreji, bet lielākā daļa viņu aktīvistu bija parasti slepkavas un

perversi, "atbrīvoti" no cietumiem. Viņus motivēja naids, vara un atriebība, nekas cits. Visi viņu lozungi par "vienlīdzību" un "mieru" bija caurspīdīgi rēgi, lai apmānītu vieglprātīgos liberālus krievu tautā, kas bija viņu upuri. Apreibuši no panākumiem, ebreji atklāti lepojās ar saviem pasaules iekarošanas plāniem, kurinot tādu pašu šķelšanos arī citās pagānu valstīs. Viņi teica Pellijam, ka Krievija ir tikai pakāpiens, bāze starptautiskai apvēršībai. Pat viņu viltus "komunisms" bija pilnīgi lieks, gluži tāpat kā viņu pašu sekotāji, kurus viņi nevilcinājās nogalināt pēc mazākās kaprīzes. Viņu tālredzīgais mērķis bija vienota pasaules valdība, kurā pagāni kļūtu par labprātīgiem vergiem, ar savu ģenialitāti un darbu darbinot starptautisko ekonomiku, bet ebreji dominētu visos svarīgajos varas amatos. "Pēc Krievijas," viens taukains komisārs pasmaidīja Pellijam, "tad Eiropa un vēlāk Amerika!"

"Urā Holivuda!"

Pirms politiskās atmodas aizjūras zemēs viņš neko nezināja par ebrejiem, bērībā nekad nebija dzirdējis, ka mājās par viņiem runātu, un par viņiem domāja tikai kā par nekristiešu reliģijas pārstāvjiem. Atgriezies Amerikas Savienotajās Valstīs kā mainījies un satriekts cilvēks, Pellijs 1920. gadā sniedza ziņojumu Pensilvānijas pārstāvim Luisam F. Makfaddenam. Politikis bija tik ļoti satraukts par dzirdēto, ka personīgi nolasīja *Sionas mācīto vecaju protokolus* Kongresa tribīnē, oficiāli iekļaujot šo ārkārtīgi svarīgo dokumentu *Kongresa protokolā*. (Protokolos ir atspoguļots plāns, kā panākt, lai ebreju līderi ieņemtu politiskas un ekonomiskas dominējošas pozīcijas pār pagānu sabiedrību. Protokolus, kurus histēriskie ebreji paredzami nosodīja kā krāpnieciskus, pārbaudīja tikai 1984. gadā, kad Linkolna un Bladžeta populārajā grāļa leģendas grāļa leģendas grāmatā "*Svētās asinis - svētais Grāls*" tika konstatētas to vēsturiskās saknes). Drīz pēc tam Pellijs tika iepazīstināts ar Tieslietu ministrijas ierēdni un Valsts departamenta izlūkdienesta vadītāju Robertu Šarpu. Viņi viņam pastāstīja, ka viņa pieredzi pilnībā apstiprina viņu bagātīgie dokumenti par ebreju aģitāciju Krievijā un ASV. Tas, ka šie valdības vīri bija tik atklāti, atklāj, cik lielu politisko varu ebreji ir uzkrājuši pēdējo 75 gadu laikā; šodien ir pilnīgi neiedomājami, ka kāds amerikāņu politikis kaut vai tikai aizdomātos kritizēt ebreju draudus.

Šķita, ka nekas nevar apturēt Kārļa Marksa apsolīto "vēsturisko nenovēršamību" - košera vienoto pasauli. Pellijs atgriezās savās mājās Vermontā un centās aizmirst "šausmu vannu", kas, kā viņš zināja, lēnām apņēma civilizāciju. Viņš jutās nemiērs un neapmierināts, un kļuva nedzīvs, līdz ar to viņš ar sievu izšķīrās. Tie bija

"plaukstošie divdesmitie gadi", kad amerikāņus bija pārņēmis pēckara labklājības hedonisms. Cilvēki dzīvoja prieka pēc un ļāva nopietnām problēmām risināties pašas par sevi. Arī Fellijs nebija pasargāts no sava laika gara. Mēģinot izbēgt no savas sirdsapziņas, viņš aizbēga uz Holivudu Kalifornijā, kur viņa kā autora reputācija viņu apsteidza, un viņš tika pieņemts darbā kā scenārists kompānijās M.G.M. un Universal Studios. Viņš dedzīgi strādāja, rakstīja scenārijus vadošajām tā laika kinofilmām. Viņš pat uzrakstīja scenāriju sava paša sarakstītā stāsta *The Shock* (*Šoks*) ekranizācijai, kas uzreiz kļuva par hitu. Viņa darbs bija tik augsta līmeņa, ka viņš drīz vien kļuva par vienu no visatzītākajiem un vislabāk apmaksātajiem Holivudas scenāristiem. Pēc viņa biogrāfa vārdiem, viņa cienījamās ekranizācijas lugas vadošajiem klusā kino aktieriem "palīdzēja nostiprināt Lona Čensija reputāciju un nostiprināja abu vīriešu draudzību. Papildus Čensijam viņš apgalvoja, ka "pastāvīgi iekļūst" arī Theda Bara, Čestera Konkliņa un citu slavenu aktieru, producentu un režisoru mājās".

Aizņemts ar dzīvi Holivudas augstākajā sabiedrībā, Pellijs atrada laiku, lai rakstītu romānus, kas viņa vārdu katapultēja mūsdienu amerikāņu daiļliteratūras augstākajā līmenī. Gan "*Lielāka godība*" (*The Greater Glory*), kas cildina vienkāršas dzīves vērtības mazā Jaunanglijas pilsētiņā, gan "*Migla*" (mīlas stāsts) kļuva par bestselleriem un izpelnījās atzinību kritiķu vidū. Viņu labvēlīgi salīdzināja ar F. Skotu Ficdžeraldu un uzskatīja vismaz par līdzvērtīgu Sinkleram Lūisam. Taču nauda un atzinība nedeva viņam iekšējo mieru. Ironiskā kārtā viņš sākotnēji aizbēga no Austrumu piekrastes realitātes uz Holivudas fantāzijas dzirnavām, lai nonāktu starp lielākoties ebreju kinoindustrijas pārstāvjiem, kas kino mākslu bija pārvērtuši košerā propagandā, kas "nomāca, anestezēja un kopumā apkrāpa" skatītājus. "Kamēr pagāni koncentrējās uz radošumu," viņš teica, "kažokādu šuvējas no Otrās avēnijas un bikšu spiedēji no Milvoki sāka atvērt studijas, lai filmētu konservētas drāmas." Viņam bija iekšēji kauns par to, ka viņam ir bijusi kāda saistība ar Holivudas ilūziju, jo viņš redzēja, kā ebreju ēna krīt pār viņa pašu valsti, tāpat kā tas notika Krievijā.

Savas karjeras panākumu un emocionālā satricinājuma virsotnē 1928. gada 29. maijā viņš pēkšņi un negaidīti piedzīvoja dziļi aizkustinošu personisku pieredzi. Par to viņš rakstīja grāmatā "*Manas septiņas minūtes mūžībā*," kas tika pārdota 90 000 eksemplāru tirāžā. Līdz 1930. gadam viņš saņēma vairāk nekā 20 000 vēstuļu no saviem lasītājiem. Neraugoties uz brošūras fenomena] panākumiem, autors atklāja tikai dažas detaļas par savu pieredzi, izņemot savu apgalvojumu, ka personiski nozīmīgu "sakritību" sinhroni notikumi ir notikumi katra cilvēka dzīvē, kas mūs saista ar kādu Dievišķo plānu. Pellijs nekad agrāk nav bijis reliģiozs cilvēks,

viņš nebija svētais Pāvils, kuru no zirga notrieca Dieva svētais zibens. Lai kas ar viņu būtu noticis, šķiet, ka tas nav bijis nekas atšķirīgs no vīzijas, kāda bija jaunajam Hitleram, kad viņam, 15 gadus vecam studentam Lincā, Austrijā, kaut kas Vāgnera mūzikas izpildījumā atklāja viņa nākotnes misijas ieskatu. Šādi personiski nozīmīgi notikumi nemaz nav tik reti, bet parasti tie piemīt augsta līmeņa revolucionārām personībām. Katrā ziņā Pellijs redzēja, ka viņš velti tērē savu laiku "nekromantizētai filmu uzņemšanai", kas kļūst arvien vairāk vērsta pret pagāniem, un apņēmās veltīt atlikušo mūža daļu jēgpilnam darbam, lai kāds tas arī būtu. Viņš jutās gatavs izcilībai, taču viņam trūka virziena izjūtas.

Visvairāk viņš vēlējās paveikt kaut ko vērtīgu savas ariju rases un Rietumu kultūras labā. Viņš nezināja par Vācijā notiekošo nacionālsociālistisko revolūciju, taču uzskatīja, ka tā nespēs uzvarēt milzīgo ebreju spēku. Viņš atcerējās, kā slaidais komisārs Krievijā bija pareģojis, ka nākamais upuris būs Eiropa. Viņš studēja *Mein Kampf* un domāja, vai tajā tik skaidri izklāstītos principus varētu piemērot Amerikas Savienotajās Valstīs. Tas šķita pārāk labi, lai būtu patiesība. Nākamajā gadā 20. gadsimta 20. gadu fiktīvā labklājība sabruka līdz ar Lielo depresiju. Amerikas Savienotās Valstis bankrotēja, un tās iedzīvotāji pirmo reizi izjuta patiesas bailes. Kad miljoniem rūgti vīlušos amerikāņu ļāva sevi pievilt plaukstošajai komunistiskajai kustībai un Franklina Rūzvelta caurspīdīgajiem meliem, Pellijs ar šausmām konstatēja, ka viņa valstī atkārtojas tas pats masu apvērsumu modelis, ko viņš redzēja Krievijā.

Sudraba leģiona dzimšana

Tomēr, kad 1933. gada 30. janvārī pie varas tika ievēlēts Ādolfs Hitlers, Pellijs bija pārsteigts. Neiespējamais bija noticis. Vismaz kaut kur pasaulē pagānu tauta bija apvienojusies savas rases pastāvēšanas labā. Visvarenie ebreji tomēr bija uzvarēti. Ja baltie cilvēki varēja glābt savu tautu Vācijā, to pašu varēja paveikt arī šeit. Jau nākamajā dienā Pellijs nodibināja *Sudraba leģionu*, ko vairums vēsturnieku uzskata par pirmo īsto nacionālsociālistu stila organizāciju ASV. Tiesa, *amerikāņu-vācu bunda* saknes meklējamas jau desmit gadus agrāk. Taču būtībā tā bija brālīga grupa, kurai nebija nekādu politisku mērķu, izņemot, daudz vēlāk, miera saglabāšanu starp Ameriku un Trešo reihu. *Sudraba leģions* aizsākās kā kaut kas pavisam cits. Jau no pašiem pirmsākumiem tā mērķis bija politiskās varas iegūšana, lai kādu dienu kļūtu par ASV valdību un izveidotu tautas valsti, kas balstītos uz *Mein Kampf* pamatiem. Vēl svarīgāk par šiem acīmredzamajiem politiskajiem un filozofiskajiem mērķiem bija jaunais gars, dinamiskā Baltās rases

grība, kas amerikāņus iedvesmotu kā vēl nekad agrāk.

Tomēr jau no paša sākuma Pellijs saskārās ar nopietnu dilemmu: lai gan viņš vēlējās skaidri identificēt savu organizāciju kā nacionālsociālistisku, viņš vienlaikus vēlējās, lai tā izskatītos pēc iespējas amerikāniska. Lai gan viņam patika svas-tikas simbols un viņš saprata tā panārijisko nozīmi, viņš arī zināja, ka tagad tas ir svešas varas oficiālā emblēma. Viņš nevēlējās radīt iespaidu, ka ir citas valsts pārstāvis. Vecā aķīgā krusta vietā viņš par savas jaunās organizācijas simbolu izvēlējās burtu "L". To bija vienkārši atveidot dažādos apstākļos, un tas simbolizēja Mīlestību pret ariju rasi, Lojalitāti Amerikas Republikai, Atbrīvošanu no ebrejiem un, protams, pašu *Sudraba leģionu*. Viņš personīgi izstrādāja tās karogu - kvadrātveida, baltu karogu ar lielo L sarkanā krāsā. Nākamos deviņus gadus to redzēja miljoniem amerikāņu, tas tika nests neželīgās ielu kaujās un pacelts virs katra Savienības štata.

Taču sākumā, pēc pirmā simbola izveides, Pellijs īsti nezināja, ar ko un kā sākt. Visbeidzot viņš ķērās pie rakstīšanas prasmēm un par saviem līdzekļiem izdeva tabloīdu laikrakstu *Liberation*. Tas radīja sensāciju, praktiski vienas nakts laikā kļūstot par panākumu, piesaistot ne tikai daudzus finansiālus atbalstītājus, bet arī tādus izteiksmīgus rakstniekus kā viņš pats un vispirms dučiem, pēc tam simtiem un pavisam drīz tūkstošiem bezdarbnieku, kuri vēlējās pārdot izdevumu no ielas komersantu puses. Tādās ebreju apdzīvotās pilsētās kā Ņujorka vai Vašingtona šiem pirmajiem aktīvistiem uzbruka košera pūļi, tātad tas pats ienaidnieks, kas padarīja nepieciešamus Hitlera šturma karaspēka vienības, bija atbildīgs arī par *Sudraba krekliem, kas radās*. Pellijs izvēlētais nosaukums bija acīmredzama atsauce uz vācu S.S., taču viņu klātbūtne laikrakstu tirāžās un publiskās runās bija ne mazāk būtiska. Tik īsā laikā *Sudraba krekli* kļuva par *Sudraba leģionu*. Lielākā daļa leģionāru nekādā ziņā nebija krēslu revolucionāri, bet gan rūdīti ielu cīnītāji no rūpnīcām, birojiem un vidusskolu un koledžu pilsētiņām. Daudzi no viņiem bija arī bijušie karavīri, nodevīgi viltus "kara, kas izbeigs visus karus" veterāni. Viņi saskatīja depresijas ebreju dabu un uzskatīja F.D.R. par visjūdiskāko prezidentu, kāds jebkad bijis uzspiests valstij. Visvairāk no visa viņi vēlējās novākt liberāli-kapitālistiski-demokrātisko krāpniecību un tās vietā izveidot brīvu republiku, kurā dzīvotu laimīgi pilsoņi, kas dziļi apzinās savu rases mantojumu. Lai sasniegtu šo mērķi, viņi centās izveidot reālu politisku kustību, kuras mērķis būtu ar likumīgiem, konstitucionāliem līdzekļiem izvīrīt savus līderus amatā.

Viņu formas tērpu veidoja cepure, kas bija identiska Hitlera šturmstroperu cepurei, zilas velvetes bikses, leģingi, kaklasaite un sudraba krekls ar sarkanu "L" virs

sirds. Lai kompensētu savu eiropisko izskatu, *Sudraba krekli* nekad neaizmirsa uzvilkt Zvaigznes un svītras līdžas leģiona karogam, un viņu oficiālā himna bija proārijisks teksts, kas bija ieskaņots slavenajā pilsoņu kara maršā - *Republikas kaujas himnā*. "Sudrabs simbolizē mūsu cīņas tīrību," paziņoja Pellijs, "un mūsu Rases tīrību!" Tā sākās tas, ko viņš sauca par "Lielo maratonu", uzburdams Termopilas - "galīgo cīņu par pastāvēšanu starp ariju cilvēci un ebrejiem".

Līdz 1933. gada beigām leģiona izaugsme bija ne mazāk kā ārkārtēja. Vienības radās visā valstī, jo Pellijs atklāja, ka viņš runā tikpat daiļrunīgi, cik prot rakstīt. Līdz 1936. gadam viņš jau bija valstiski pazīstams sabiedriskais darbinieks, kurš bija uzrunājis simtiem tūkstošu lauksaimnieku, studentu, mājsaimnieču un, visbiežāk, bezdarbnieku visā valstī. Kā viņš reiz aprakstīja izdevumā *Liberation*: "Vīriešus mazpilsētās pēkšņi iekustina *Sudraba bungu* un stabuļu (*Sudraba leģiona* bungu un stabuļu korpusa nosaukums) caururbjošās skaņas. Viņi paceļ kaklus augšup no grāmatvežiem un virpām. Garām miglainiem logiem, pa kuriem viņi arvien drūmāk skatījušies uz pasauli šīs ļoti veiksmīgās ebreju depresijas laikā, plīvo karodziņi. Viņi izvietojas uz ietvēm un vēro labākos amerikāņu vīrišķības paraugus, kas dara kaut ko, lai mazinātu masu sašutumu. Viņi vēlas spēlēt savas lomas." Tāpat kā pieaugošais viņa sekotāju leģions, būdams nacionālsociālistu aktīvis, viņš jutās "daļa no manas valsts pašreizējās vēstures būtības un šķiedras". Viņa vēstījums bija vienkārša patiesība: "Kapitālistiskā demokrātija ir cietusi neveiksmi, bet no tās pūstošajām atliekām cīnās, lai piedzimtu tās briesmīgais pēcnācējs - komunisms. Krievijas tauta nespēja šo briesmoni sagraut tā dzemdē un briesmīgi cieta. Es zinu, es to redzēju. Tas pats notiek arī šeit. Tā nav cīņa par kapitālismu vai komunismu, bet gan starp Balto civilizāciju un ebreju."

Sudraba krekli martā!

Pellija organizētais *Sudraba leģions* bija unikāls. Lai gan *Sudraba krekla* apmācībai bija pastāvīgas kazarmas un vietējās vienības darbojās lielākajā daļā štatu un visos ASV reģionos, centrālā štāba ēkas nebija. Tā vietā Šefs, kā viņu tautā dēvēja viņa sekotāji, vadīja leģionu no sava Ford apvidus automobiļa. Viņš nekur neuzturējās ilgāk par dažām nedēļām, bet pastāvīgi pārvietojās, ceļojot no viena štāba uz otru, pa ceļam rīkojot āra mītiņus un masu sapulces. Patiesībā gadā viņš izmantoja vairākas automašīnas, jo ik gadu nobrauca apbrīnojamo 20 000 jūdžu. Vieta, kur viņš tobrīd viesojās, bija valsts štābs, no kura viņš veica visus telefona zvanus uz citiem štābiem. Šī ārkārtīgi mobilā vadība ļoti cieši sasaistīja dažādas struktūrvienības un ļāva Pellijam ārkārtīgi labi izprast amerikāņus visos līmeņos

un visās valsts daļās, vienlaikus padarot viņu par miljoniem cilvēku personīgi pazīstamu valstsvīru.

Viņa plāns varas iegūšanai bija atklāts un tiešs: Vispirms viņš iepazīstinās savus līdzpilsoņus ar *Sudraba leģiona* programmu. Pēc tam viņš piedalītos nākamajās prezidenta vēlēšanās kādā no štatiem tikai tāpēc, lai gūtu pieredzi, kas viņam un viņa aktīvistiem būtu nepieciešama praktiskas politikas izpratnei. Ar šo reālās dzīves pieredzi viņš nopietni piedalītos 1940. gada valsts vēlēšanās. Attiecīgi Vašingtonas štatā viņa atbalsts bija tik plašs, ka viņa vārds tika iekļauts prezidenta vēlēšanu biļetenā, pateicoties *Sudraba kreklim, kuri, pateicoties* smagam, no durvīm līdz durvīm vēršamam kampaņas darbam, savāca tūkstošiem parakstu uz izplatītajām petīcijām. (Šeit mans pētījums ir bez rezultāta, jo man neizdevās atrast nekādus avotus, kuros būtu aprakstīta vēlēšanu atsauce, ko viņš guva. Es secinu, ka tā bija bijusi ievērojama tādu iemeslu dēļ, kas drīzumā tiks noskaidroti).

F.D.R. atjaunošana prezidenta amatā pietuvināja "konfliktu starp Gaismas un Tumsas spēkiem uz zemes" - praviotjumu par gaidāmo karu pret Trešo reihu, ko Pellijs izteica savā pirmajā valsts radio runā. Viņa vēlēšanu piedāvājums trīskāršoja *Sudraba leģiona* biedru skaitu un ieguva dažas nozīmīgas personības, tostarp Džordžu van Hornu Moseliju, atvaļināto ASV armijas ģenerāli, Kongresa pārstāvi Džeikobu Torkelsenu, Čārlzu A. Lindbergu junioru un Voltu Disneju. Visi viņi apmeklēja viņa publiskos mītiņus, un daži no viņiem kopā ar priekšnieku uzstājās uz tribīnes. Viņš bija pārliecināts, ka ar šādu augsta līmeņa atbalstu un acīmredzamu miljoniem vidusmēra amerikāņu atbalstu *Sudraba leģiona* priekšā ir liels liktenis. Kā rakstīja viņa biogrāfs, "Pellijs cerēja uz Pasaules asi, kuras centrs būs ariānizētā Vašingtona, bet abos galos tā drošību nodrošinās Berlīne un Tokija. Kamēr Ķīna svārstījās uz sliekšņa kļūt par Staļina satelītu, japāņu armijas Mandžūrijā aizstāvēja civilizāciju pret nodevīgo komunisma čūsku". Kādu laiku nodzīvojis Japānā, Pellijs sāka dziļi cienīt japāņus kā tālāko Austrumu balstu pret Padomju Savienību. Tāpēc viņš bija satriekts par Rūzvelta mēģinājumiem ievest Japānu katastrofālā karā, kas pavērtu plašas durvis komunistu ekspansijai Āzijā. Arī šajā gadījumā šefs izrādījās pārāk praviotisks, kā to var apliecināt sakropļotie amerikāņu veterāni Korejā un Vjetnamā.

Tuvojoties 1940. gada prezidenta vēlēšanām, *Sudraba kreklus*, kuru skaits bija sasniedzis 100 000 (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), F.D.R. uztvēra ļoti nopietni un atzina, ka Pellijs ir ļoti nopietns pretendents; iespējams, ka viņš patiesībā neiekļuš Baltajā namā, taču viņš varētu kontrolēt pietiekami daudz balsu, lai novirzītu vēlēšanas no demokrātiem. Rūzvel-

ta popularitāte jau bija mazinājusies, viņš nevarēja riskēt ar pārvēlēšanu un lika FIB "izmeklēt" Pelliju. Ģenerālprokurors Frenks Mērfijs iebilda pret acīmredzamo politisko vajāšanu un atrunājās ar prezidentu, sakot, ka būtu kļūdaini no *Sudraba kreklēm* padarīt "mocekļus". Mūcekļi, mocekļi - uz spēles bija likts demokrātu stāvoklis, tāpēc viņš pavēlēja Pellijam, ko viņš dēvēja par "pagānu satrapu", padarīt *Sudraba kreklus* dzīvi nožēlojamu. Viņu Ziemeļkarolīnas nodaļu (leģiona lielāko štābu un tuvāko nacionālajam birojam) pārmeklēja federālie maršrāli, konfiscēja tās īpašumus, tostarp iespiedmašīnas, arestēja un ieslodzīja tās iedzīvotājus ar dažādām izdomātām apsūdzībām, no kurām visas tika atceltas, bet tikai pēc ilgām mēnešiem finansiāli izsīkstošu tiesas procesu. Tomēr neviens no konfiscētajiem materiāliem, kā arī pati likumīgi piederošā ēka netika atdota noplicinātajiem *Sudraba kreklēm*; smaidīgais tiesnesis viņiem teica, ka viņiem ir tiesības iesūdzēt valdību tiesā par zaudējumu atlīdzināšanu.

Uzreiz pēc Ziemeļkarolīnas reida kongresmenis Diksteins (Ņujorka) aicināja aizliegt *Sudraba kreklus* formas tērpu publisku demonstrēšanu visā valstī. Šefs ātri reaģēja: "Jebkurš kike, kurš domā, ka var man norādīt, kādu kreklu es varu valkāt vai ka es nevaru uz tā valkāt sarkano L, saņems sitienu pa degunu, ko atcerēsies, līdz nonāks Ābrahāma krūtīs!" Kā atzīst pat viņa nesimpātiskais biogrāfs, "Pellijam bija pamats domāt, ka viņš tiek vajāts."

Uzmākšanās pastiprinājās, un viņam tika izvirzītas apsūdzības par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Lai gan viņš šo politiski motivēto apsūdzību pārvarēja, lielle izdevumi un laiks, kas bija nepieciešams, lai aizstāvētos no draudošās ieslodzījuma, sabotēja viņa 1940. gada kampaņu. Tajā laikā (novembrī) ASV iesaistīšanās pieaugošajā konfliktā pret nacionālsociālistisko Vāciju šķita praktiski neizbēgama. Attiecīgi Pellijs mainīja leģiona darbības virzienu - no vēlēšanu kandidēšanas uz vēlētu amatu viņš sāka oponēt Rūzveltam un viņa ebreju kara kurinātājiem. *Sudraba kreklīni* apvienojās ar *Amerikas-Vācijas bundi*, *Ku Klux Klan* un daudzām citām lielām un mazām patriotiskām organizācijām, lai mobilizētu masu pretestību mieram. Arī šajā gadījumā Šefs pierādīja savu spēju pārliecināt miljonus, jo tikai nedēļu pirms Pērlhārboras parādīja, ka vairāk nekā trīs ceturtdaļas Amerikas iedzīvotāju bija pret karu ar Osi, ja vien ASV netiks fiziski uzbruktas. Tas, kā Rūzvelts panāca šo priekšnoteikumu, kas ir labi dokumentēts dažās *Jaunās kārtības* piedāvātajās grāmatās, ir pārāk sarežģīti, lai to šeit izstāstītu. Pēc tam, kad Amerika beidzot iesaistījās karā, Pellijam sāpēja sirds par to, ko viņš uzskatīja par savas valsts slīdēšanu bezdibenī. Viņa mūža darbs pēdējos deviņos gados, visi *Sudraba kreklus* organizācijas brīnišķīgie panākumi un tās entuziasma pilnais atbalsts no malas šķīta veltīgs. Viņš likvidēja leģionu, pat tā avīzi; ko gan viņš vēl

varēja darīt?

1935. gadā viņš apprecējās no jauna, taču ar jauno sievu, ar kuru viņam bija meita, pavadīja maz laika. Tuvu izmisumam Pellijs pievienojās viņām mazā pilsētiņā Nobelsvilā, Indiānas štatā, kur viņš vēlējās aizmirst pasauli, ko bija centies glābt. Viņa pašreizējās gadi šķita "nepateicīgs darbs, cenšoties nest cilvēcei vīziju, kāda tā ir izveidota". Taču viņa sieva Helēna un daži tuvākie līdzgaitnieki mudināja viņu turpināt, nepadoties, neskatoties uz vislaunāko, kas bija noticis. Nedaudz iedrošināts, viņš no jaunā ģenerālprokurora Bīdla vēlējās saņemt personisku apliecinājumu, ka viņam tiks atļauts publicēt savus uzskatus, ja vien viņš nekaitēs kara centieniem. Bidls deva viņam goda vārdu, ka Pellijs var publicēties, nebaidoties no ierobežojumiem. Lai gan valstī bija karš, tiesības uz vārda brīvību bija garantētas konstitūcijā.

Hitleru atbalstošs *izsaukums* kara laika Amerikā

Karadarbības laikā, kad valstī valdīja kara histērija, viņš sāka izdot jaunu žurnālu *Roll Call*. Tas bija bezkompromisa nacionālsociālistisks, tā slavenais redaktors un *Sudraba krekla* rakstnieki bija bezkaislīgi. Viņi dokumentēja pirmskara naftas embargo, ko Rūzvelts noteica japāņiem, piespiežot viņus pieredzēt savas ekonomikas sašaurināšanos vai riskēt ar karu, lai atbrīvotos no ASV kundzības. F. D. R. vēlējās karu, lai glābtu savu klibošo "Jaunā kursa" ekonomiku, izmantojot masveida ražošanu, ko varēja nodrošināt tikai kara laika rūpniecība. Sarkanie vēlējās karu, lai glābtu izmirstošo padomju vergu impēriju no Hitlera armijas. Ebreji vēlējās karu, lai saglabātu kapitālistisko/komunistisko čaulas spēli, ko viņi tik veiksmīgi uzspieda pagānu tautām visā pasaulē. Vissliktākais, ka, izvērsot karu pret nacionālsociālistiskajiem Gaismas spēkiem, apmulķotie amerikāņi radīja iespēju tiem pašiem iekšējās sabrukšanas spēkiem, kas sapuva vācu sabiedrību, pirms Hitlera tos attīrīja, iesakņoties arī mūsu pašu valstī.

Pellijs nosūtīja pirmspublicācijas pārskata kopijas ģenerālprokurora birojam, lai saņemtu valdības apstiprinājumu. Bidls varēja atļauties izskatīties augstsirdīgs, būdams pārliecināts, ka "patriotisko" amerikāņu kara histērija pēdējo *Sudraba leģionu* uzvilks uz savas petardes. Taču viņš bija pārsteigts, uzzinot, ka *Roll Call* bija neticami veiksmīgs! Tālu no tautas naidīguma, ar ko viņš bija rēķinājies, ka Pellijs satrieks, šis nelielais, uzpūtīgais izdevums parādījās visur. Un cilvēki atklāti piekrita tā bēdīgi slavenajam redaktoram. Visnopietnākais ir tas, ka, kā raksta Pellijs biogrāfs, "daudzi eksemplāri tika atrasti starp ASV karavīriem visos kara

teātros". Līdz 1942. gada martam tirāža vispirms divkāršojās, pēc tam četrkāršojās. Iespējams, ne vairāk kā piecu nedēļu laikā *Roll Call* pieauga fenomenālā ātrumā. Acīmredzot ne visi bija aizrāvušies ar Holivudas propagandas fabrikām, kuras bija apsēstas ar "Rotšildiem un Rūzveltu šortos, nacistu spiegu atzīšanos un Staļinu pidžamās, drāmām par bandītiem, kas šauj uz gēniem, pūļiem, kas šurmē dažādas Bastīlijas, un New Dealers, kas lauž kūdru miljardiem dolāru vērtu privātuvju celtniecībai", kā toreiz rakstīja Pellijs. "Mēs esam iesaistījušies karā, jo savtīgā ebreju politika, kas tika uzspiesta mūsu valstij, ir novedusi ASV atpakaļ uz bankrota sliekšņa."

Ziemas beigās ar viņu steidzami sazinājās kāds ASV jūras kara flotes virsnieks, kurš iepriekšējā gada 7. decembrī bija atradies Pērlhārborā. Šis vīrietis apgalvoja, ka F.D.R. ir melojis amerikāņiem par uzbrukumu, sakot, ka "lai gan postījumi ir smagi, mūsu Klusā okeāna flote joprojām ir neskartā". Virsnieks stāstīja, ka viņš personīgi bijis liecinieks postījumiem, kas bijuši daudz ļaunāki, nekā prezidents pieļāva. Patiesībā visi ASV lielkuģi bija vai nu nogrimuši, vai smagi bojāti, izņemot piecus neekspluatējamus (un līdz ar to neekspluatējamus) lidmašīnu nesējus un to novecojušās lidmašīnas. Pellijs steidzās uz preses izdevumiem ar šādu ziņu: "Japāņu bumbvedēji padarīja Pērlhārboru līdzīgu pamestam W.P.A. projektam Keokukā!". Īpašais izdevums, kas iznāca ielās, bija kā bumba, un to apēda sabiedrība, kas bija izsalkusi pēc patiesības, kas bija pirmais kara upuris. Taču, kad ģenerālprokurors parādīja F.D.R. parasto avansa kopiju, prezidents eksplodēja kā kaujas kuģis "*Arizona*" un 4. aprīlī pieprasīja Pellijs arestu. Apsūdzība: valsts nodevība!

Bidls bija spiests lauzt savu goda vārdu, ko bija devis Pellijam, un lika lielajai zvērināto komisijai apsūdzēt priekšnieku divpadsmit likumpārkāpumos, kas minēti Likumā par kūdīšanu. Tiesas prāvas laikā politiski motivētais prokurors Oskars Eivings, cigāru smēķētājs, Demokrātu partijas "lielais ritenis", kategoriski noliedza, ka ASV Klusā okeāna flote Pērlhārborā būtu tik smagi cietusi, un izsauca Jūras kara flotes sekretāru Knoksu, lai pārliecinātu tiesnesi (un plašu klausītāju radio auditoriju), ka situācija ir labi kontrolēta un nav pamata satraukumam. Kamēr viņš runāja, amerikāņu militārie spēki nepārtraukti atkāpās no nepārtrauktas sakāvju sērijas visā Klusā okeāna teātrī. Taču, kad Pellijs aizstāvis piedraudēja, ka tiesā liecinās visa Pērlhārboras glābēju komanda, lai apstiprinātu *Roll Call* pretrunīgo ziņojumu, tiesnesis ātri vien atcēla galveno apsūdzības daļu.

Tagad viņš tika apsūdzēts, ka nepatiesi atspoguļojis ASV ekonomiku kā bankrotējušu, tādējādi iedragājot sabiedrības uzticību kara laikā. Arī šajā gadījumā aiz-

stāvība bija labi sagatavojusies un izsauca uz tiesu Federālo rezervju bankas priekšsēdētāju Mārinersu Eklasu, kuram būtu bijis jāapliecina krusteniskajā pārbaudē un ar zvērestu, ka Amerikas ekonomiku patiešām pēdējā brīdī glāba tikai kara ražošana, ko izraisīja asinsizliešana Pērlhārborā. Taču tiesnesis noraidīja pavēsti.

Notiesāts!

Viņiem par godu gan kongresmenis Torkelsons, gan Čārlzs Lindbergs personīgi liecināja kā liecinieki Pellija labā, kas ir neizmērojami drosmīga rīcība, ja ņemam vērā, ka viņi to darīja Otrā pasaules kara laikā, kad Amerikas Savienotās Valstis piedzīvoja sakāvi no Klusā okeāna līdz Atlantijas okeānam.

Neraugoties uz viņu atbalstu un to, ka galvenā apsūdzība pret viņu bija neveiksmīga (nemaz nerunājot par pierādījumu pilnīgu trūkumu attiecībā uz jebkāda veida nodevīgu darbību), Pellijam tika piespriests 15 gadu ieslodzījums federālajā cietumā ar maksimālo drošības pakāpi. Apsūdzība nespēja iesniegt nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka Pellijs būtu izdarījis kādu nodevīgu darbību; viss, ko viņš bija darījis, bija kritizējis netaisnīgu karu un ļauno prezidentu, kurš to bija iecerējis. Divdesmit piecus gadus vēlāk tūkstošiem ebreju komunistu un viņu bezspēcīgo dullinieku no gejiem ielās dedzināja ASV karogus un vardarbīgi protestēja pret Amerikas iesaistīšanos Vjetnamas kara laikā; atšķirībā no Pellija neviens no viņiem netika notiesāts. Bez naudas, viņš nevarēja iesniegt apelāciju. Vēlāk Lindbergs laikraksta *Chicago Tribune* reportierim sacīja, ka Pellijs nav nodevis, bet gan patiess patriots, kuru acīmredzot vajāja par to, ka viņš publiski pauda to, ko aizvien vairāk amerikāņu apsprieda privāti. Pellijam bija jāklūst par piemēru šiem cilvēkiem: Pelley: paturiet savu viedokli pie sevis, citādi skatieties, kas ar jums notiks!

Apstulbināts par piesprietā soda bargumu, viņš kļuva par klusu ieslodzīto karā, pret kuru viņš iebilda. Kamēr Rietumu pasaule ārpus viņa cietuma restēm izdarīja pašnāvību, viņš čakli lasīja un dziļi domāja. Lai gan viņš bija skumjš, kaut kas viņā neļāva izmirst: "Kādu dienu mēs, amerikāņi, īstajā perspektīvā ieraudzīsim, ko svešā četrus miljonu ebreju ordas mums nodarīja un kāpēc mēs bijām tik stulbi, ka to cietuši." Kad katastrofālā 40. gadu desmitgade tuvojās noslēgumam, Pellija meita un znots ar veco biedru palīdzību spēja savākt pietiekami daudz naudas aicinājumam. Tas neizdevās, taču viņu lojalitāte nemazinājās, un viņi mēģināja vēlreiz. 1952. gadā, kad amerikāņi bezjēdzīgi mira Āzijā, kā viņš bija paredzējis,

Pelliju negribīgi atbrīvoja nosacīti ar nosacījumu, ka viņš nedrīkst piedalīties "jebkāda veida politiskās aktivitātēs", kas bija klaji pretkonstitucionāla prasība, kuru viņš bija pārāk neapmierināts, lai apstrīdētu. Veselība bija vāja, un viņa meita un viņas vīrs kopa viņu ģimenes mājās Nobelsvilā, Indiānā.

Viņi kopā nodibināja jaunu izdevniecību *Soulcraft Press*, kas izdeva viņa pirmo grāmatu kopš kara: *Something Better*. Tajā viņš izcēla Rūzveltu kā cilvēku, kas visvairāk ir atbildīgs par to, ka Amerikā sākās sociālie apvērsumi, ko Amerika piedzīvoja Vjetnamas laikā. "Viņš bija priekšvēstnesis šodienas haosam," kas tomēr tika uzskatīts par nepieciešamu, lai nākotnē izveidotu nacionālsociālisma stila valsti. Taču tieši divu jaunu žurnālu izveide, kas lielākoties pievērsās mistiskām un metafiziskām tēmām, viņu finansiāli nostādīja uz kājām tiktāl, ka viņš varēja atmaksāt visiem tiem uzticīgajiem sekotājiem, kuri bija tik dāsni atbalstījuši viņa aicinājumu. Tāpat kā agrāk, rakstīšana viņam deva mērķa un piepildījuma sajūtu. Un viņš bez nožēlas atcerējās to izšķirošo pieredzi, kas 1928. gadā ievirzīja viņu sarežģītajā dramatiskajā ceļā: tas viss šķita lemts un tāpēc daļa no kāda Augusta Mērķa, kuram viņš instinktīvi uzticējās, kaut arī nespēja to intelektuāli saprast. Savos pēdējos dzīves gados viņš bija laimīgs ar meitas un veco biedru mīlestību un apmierināts, zinot, ka, lai gan viņam neizdevās, viņš savas rases un tautas labā bija darījis visu, ko varēja. Un viņa ienaidnieki - viņa tautas ienaidnieki - bija pagodinājuši viņu ar ilgu ieslodzījumu. Viņš arī nodzīvoja pietiekami ilgi, lai būtu liecinieks Džordža Linkolna Rokvela *Amerikas nacistu partijas* uzplaukumam, kas viņam sniedza dziļu mierinājumu: Kāds turpināja cīņu, ko viņš sāka pirms trīsdesmit gadiem.

Viljams Dūdlijs Pellijs mierīgi nomira miegā 1965. gada 1. jūlijā 75 gadu vecumā. Kamēr viņš gulēja, apbedīšanas zāles priekšējā zālienā kāds sadedzināja krustu. Tā arī netika noskaidrots, vai degošo krustu tur bija novietojis draugs vai ienaidnieks. Viņa aiziešana no dzīves tika atzīmēta (protams, ar ļaunu nolūku) valsts ziņu medijos, bet tūlīt pēc tam viņa vārds aizgāja aizmirstībā.

1992. gadā mazā Indiānas štata pilsētiņa Nobelsvilā atkal iemantoja īsu valsts uzmanību, kad kādu vasaras vakaru kaimiņu zēns, spēlējoties pie mājas, pavisam nedaudz izvairījās no meteora, kas nokrita pie viņa kājām. "Kopš fašistu līdera V. D. Pellija nāves pirms septiņpadsmit gadiem," ziņoja vietējā avīze, "pārējā Amerika nav pievērsusi uzmanību mūsu kopienai".

Pellija kā baltā patriota dzīve bija līdzīgi strauja. Viņš bija mūsu valsts pirmais nacionālsociālisma stila rasu aktīvists. Viņš bija komandiera Rokvela un mūsdienu

Amerikas Baltās varas kustības priekštece. Viņš pierādīja, ka mūsu idejai, ja tā tiek propagandēta drosmīgi, inteligēnti un sirsnīgi, ir spēks iegūt milzīgu sekotāju pulku, par ko liecina viņa 100 000 sekotāju. Viņa dzīvā mocekļdzīve ebreju zvēra vēderā izcīnīja viņam goda vietu to cīņas biedru sirdīs, kuri nāk pēc viņa. Viņš necieta neveiksmi, kā viņš pats domāja, tāpat kā necieš neveiksmi drosmīgs karivis, kas dara visu, ko spēj, nonākot ienaidnieka gūstā.

Vēsturiskie apstākļi neļāva viņam izveidot sapņoto ariju Vašingtonu. Taču daudz plašākā cīņā par baltās tautas pārākumu visā pasaulē viņš cīnījās labu cīņu; viņa cīņa bija tikai sākumcīņa notiekošajā karā par ariju cilvēces galīgo triumfu. Vadoņi un viņa *Sudraba kreklī* ir aizgājuši mums pa priekšu. Viņi iedvesmo mūs sekot viņu piemēram. Un mūsu uzvaras karogs, kas kādreiz tiks izkārts virs planētas Zeme, piederēs viņiem tikpat lielā mērā kā mums!

Avoti:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanti labējā pusē: Winrod un Gerald L.K. Smith*, divi sējumi, Yale University, divi sējumi.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION

Number 104 September 1973 26. April 1947 (1937)

Der Kampf geht weiter !

Siehe hier nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, je mehr in der Nachtigall. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abkehr von Massentötung, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgerichtet, den Kern der gesamten Idee unserer heilig gehaltenen Führer Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin erfindungsreiche Völker- und Rassenkrieger, deren Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Bewegung ist zwar wieder geordnet, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der menschliche Gegner ist eben dabei, das Volkstum - gegen alle weissen Völker! - zu beseitigen. Keine Mittel und Eisenbahnen, Überwachung und Kamerasüberwachung.

Ob "legal" oder "illegal", ob in Wäldern oder im Strassenkampf, ob als Propagandakämpfer bewaffnet oder auf einem Schiffsdeck mit einer Art jeder Nationalsozialisten ist seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Ziņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūsu pašreizējie projekti acimredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Lāzru, raksturojiet savu viedokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārvaru esmu koncentrējies uz Adolfa Hitleru un cilvēces armiju (www.mourningthoscent.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāmā. Otrā pasaulē kara izpēti ir absolūta informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par visu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģija sajūta, kas izrakņo apkrāpt pagātni. Pagātni, kurā visi nevēlētos iziet pašmāc. Mēs varam vēlreiz patērēt interesantus par informāciju un atnā plūdiem. Oādu gaitā ir parādījies ārkārtīgi retas lietas no dažādām vietām

the **NEW ORDER**
Number 179 (139) Founded 1973 April 26, 2017 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and social kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. He means our non-White invasions, culture distortion, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!**

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās

Simtiem grāmatu daudzās valodās

Simtiem vietņu daudzās valodās

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!